

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobců: **a) J. S., a b) Občanské sdružení Fialka**, se sídlem Ruská 1078/2, 251 01 Říčany, oba zastoupení Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 531/1, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. SZ 126965/2009/KUSK REG/JŠ, č. j. 145956/2009/KUSK, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RIM ENGINEERING, s. r. o.**, se sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha 1, zastoupená Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2013, č. j. 7 Ca 333/2009 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobcům a žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na návrh společnosti RIM ENGINEERING, s. r. o. rozhodl Městský úřad Říčany jako stavební úřad dne 30. 4. 2009 pod č. j. Výst. 4939/79085/2006/Vo o využití území pro účel terénní úpravy na pozemku parc. č. 1211/2 v k. ú. Říčany u Prahy (výrok I.) a dále o změně rozhodnutí o umístění stavby „Bytové objekty obytného souboru Fialka - v alejích s příslušenstvím a přípojkami (výrok II.). Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2009,

sp. zn. SZ 126965/2009/KUSK-REG/JS, č. j. 145956/2009/KUSK, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadali žalobci správní žalobou u Městského soudu v Praze. Společnost RIM ENGINEERING, s. r. o. se do řízení přihlásila jako osoba na něm zúčastněná ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložila plnou moc udělenou JUDr. Pavlu Randlovi, advokátovi, k jejímu zastupování před soudem. V průběhu řízení JUDr. Randl městskému soudu oznámil, že plnou moc vypověděl. Rozsudkem ze dne 24. 10. 2013, č. j. 7 Ca 333/2009 – 71, městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Proti rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost. Uvedla, že dne 12. 3. 2012 bylo městskému soudu doručeno oznámení o výpovědi plné moci JUDr. Randlem, avšak osoba zúčastněná na řízení nebyla s touto výpovědí vůbec obeznámena. Vzhledem k tomu nemohla uplatňovat svá práva v řízení před soudem a zejména jí nebyly soudem doručovány úřední písemnosti. Městský soud měl dle názoru osoby zúčastněné na řízení ověřit, zda skutečně došlo k ukončení právního zastoupení mezi ní a JUDr. Randlem a o této skutečnosti ji informovat. V důsledku této vady je napadený rozsudek nezákonný.

[4] Osoba zúčastněná na řízení dále formulovala své přesvědčení, že postup žalovaného ve správním řízení byl v souladu s právními předpisy, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem a není dán důvod pro jeho zrušení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného shledává správným, neboť žalovaný se řádně zabýval všemi důvodnými námitkami žalobců a na základě správně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu byla věc náležitě posouzena i po právní stránce.

[5] Z těchto důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalobci ani žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Primárním předmětem kasační stížnosti je otázka účinnosti výpovědi plné moci zmocněncem osoby zúčastněné na řízení vůči správnímu soudu a případné úkony soudu v této věci. Soudní řád správní neupravuje komplexně zastupování osob v řízení na základě plné moci. Ustanovení § 35 odst. 2 až 7 s. ř. s. pojednávají výlučně o osobách, které mohou zastupovat účastníka (navrhovatele) před správními soudy, stanovují podmínku osobního jednání zástupce a nepřipouštějí více zástupců v téže věci. Za této situace je třeba v souladu s § 64 s. ř. s. přiměřeně použít ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

[10] Podle § 28 odst. 1 o. s. ř. zástupci, jež si účastník zvolil, udělí písemně nebo ústně do protokolu procesní plnou moc nebo plnou moc jen pro určité úkony. Podle odst. 2 jsou odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem. Tato ustanovení vycházejí z principu, podle něž musí být mezi zastoupeným účastníkem (zmocnitelem) a zástupcem (zmocněncem) uzavřena smlouva o zastoupení, která je právním důvodem vzniku zastoupení. Tu je však třeba odlišovat od plné moci, která je jednostranným projevem vůle adresovaným soudu, jímž zmocnitel vůči soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat (viz k tomu též Drápal, L., Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád I. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 177). Stejně jako při prokázání existence (vzniku) zastoupení je pro soud rozhodná plná moc a nikoliv sama smlouva o zastoupení, při zániku zastoupení soud přihlíží pouze k oznámení o výpovědi plné moci (jejím odvolání), nikoliv k samotné výpovědi či odvolání plné moci. Tento přístup odráží nejen zásadu ekonomie soudního řízení, nýbrž i právem předpokládanou povinnost zmocnitele a zmocněnce oznámit druhé straně ukončení zastupování. Nedodržení této povinnosti je významné pouze na úrovni soukromoprávního vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem (vznik odpovědnosti a případného nároku na náhradu škody), nikoliv ve vztahu k soudu, bylo-li mu ukončení zastupování zákonem předepsaným způsobem oznámeno.

[11] Ustanovení občanského soudního řádu a soudního řádu správního týkající se zastupování hovoří téměř výlučně o zastupování účastníků řízení. Nejvyšší správní soud však nevidí důvod, proč by tato úprava neměla být vztažena též na zastupování osob zúčastněných na řízení. Osoba zúčastněná na řízení požívá řadu procesních práv podobně jako účastníci řízení, nicméně nemůže řízením disponovat (§ 34 odst. 3 s. ř. s.). Pokud je u výpovědi plné moci zástupce účastníka řízení pro soud rozhodné pouze oznámení o této skutečnosti, tím spíše tomu bude u výpovědi plné moci zástupce osoby zúčastněné na řízení, jejíž postavení v řízení není procesně tak silné jako postavení účastníka řízení (*arg. a maiori ad minus*). Ze stejného důvodu není představitelné, že by soud – na rozdíl od výpovědi plné moci udělené účastníkem řízení – u osoby zúčastněné na řízení zkoumal, zda jí byla výpověď řádně oznámena. Nejvyšší správní soud sice ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení dovodil povinnost správního soudu i z úřední povinnosti takové osoby vyhledat a vyrozumět o probíhajícím řízení (viz rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 – 75, publikovaný pod č. 1479/2008 Sb. NSS). Tato povinnost se však omezuje výhradně na prvotní fázi určení okruhu osob zúčastněných na řízení a nelze z ní dovozovat, že by byl správní soud povinen zajišťovat *ex officio* ochranu dalších práv osoby zúčastněné na řízení (např. prověřovat, zda zástupce osoby zúčastněné na řízení ji řádně vyrozuměl o výpovědi plné moci). Lze tedy uzavřít, že výpověď plné moci učiněná zástupcem osoby zúčastněné na řízení je vůči soudu účinná dnem, kdy mu byla oznámena. Soudu nepřisluší zkoumat, zda byla výpověď plné moci oznámena též osobě zúčastněné na řízení.

[12] V projednávané věci Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že přípisem doručeným dne 22. 6. 2010 městský soud vyrozuměl společnost RIM ENGINEERING, s. r. o., ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. o probíhajícím řízení a poučil ji o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dne 30. 6. 2010 bylo městskému soudu doručeno oznámení podepsané JUDr. Pavlem Randlem, advokátem, o tom, že jmenovaná společnost bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dne 7. 7. 2010 byla městskému soudu doručena plná moc zmocňující JUDr. Randla k jednání za osobu zúčastněnou na řízení. Následně dne 12. 3. 2012 obdržel městský soud oznámení JUDr. Randla, že vypověděl plnou moc, kterou mu osoba zúčastněná na řízení udělila. Přílohou oznámení byla výpověď plné moci datovaná dnem 8. 3. 2012.

[13] V souladu s výše uvedenou argumentací se stala výpověď plné moci vůči soudu účinná dnem doručení oznámení – tj. dne 12. 3. 2012. Městskému soudu přitom nevznikla žádná povinnost zjišťovat, zda byla s výpovědí plné moci obeznámena též osoba zúčastněná na řízení. Osoba zúčastněná na řízení mohla i po doručení oznámení o výpovědi plné moci plně využívat svých procesních práv (městský soud ji v tomto ohledu nijak neomezil). Rovněž nedošlo ani k tomu, že by osobě zúčastněné na řízení nebyly ze strany soudu doručovány úřední písemnosti. Po obdržení oznámení o výpovědi plné moci činil soud jen úkony ve vztahu k účastníkům řízení (splnění poplatkové povinnosti a předložení části správního spisu), které nebylo třeba osobě zúčastněné na řízení oznamovat či doručovat. Následně již městský soud přikročil přímo k vydání rozsudku, který byl osobě zúčastněné na řízení řádně doručen, jak plyne z doručky na č. l. 77 soudního spisu. Městský soud se proto žádné vady řízení nedopustil; námitka je nedůvodná.

[14] Zbývající kasační námitky, vyjadřující přesvědčení osoby zúčastněné na řízení o souladu rozhodnutí žalovaného se zákonem, jsou vedeny ve zcela obecné rovině. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS, konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.*“ Tyto závěry lze přiměřeně použít i na námitky obsažené v kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení neuvádí žádné konkrétní důvody, na jejichž základě by mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat závěry učiněné městským soudem a které by případně svědčily o nezákonnosti rozsudku městského soudu. Za této situace může zdejší soud – obdobně jako osoba zúčastněná na řízení – na základě obsahu napadeného rozsudku pouze obecně konstatovat, že se městský soud celou věcí zevrubně zabýval a své závěry o nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného a o vadách řízení před žalovaným obsírně odůvodnil. Námitky nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Osoba zúčastněná na řízení tedy se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobcům právo na náhradu nákladů řízení svědčí, nicméně v řízení o kasační stížnosti jim žádné náklady nevznikly, a proto jim soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Stejně soud rozhodl i ve vztahu k žalovanému, kterému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu